

[Aksel Møller.]

viser, at Staten, Finansministeriet, tænker sig i det kommende Finansaar at placere Annoncer til et Beløb af ca. 1½ Mill. Kr. Staten optræder altsaa som Køber af Plads til disse Annoncer i Dagbladene, som angaar overordentlige Foranstaltninger og alt, hvad Staten ellers er nødt til gennem Avertissementer at henvende sig til Offentligheden om. For at placere denne Post paa 1½ Mill. Kr. paa Annoncemarkedet har Bureauet Udgifter budgetteret til 87 000 Kr. og tilsvarende Indtægter paa 92 000 Kr., det vil sige at Staten — hvis Budgetforslaget viser sig at være rigtigt, hvad man jo har Lov til at forudsætte er Meningen med Budgetforslag — har en Indkomst paa 5000 Kr. ved at opretholde et Kontor, hvis Husleje alene noteres til 5000 Kr.; og hvis Stab af Funktionærer i Øjeblikket er paa 16 Mand. Nu kan man naturligvis deroverfor sige, som den højtærede Finansminister utvivlsomt vil sige med Henvisning til en Skrivelse, dateret 5. Marts, fra Finansministeren til Folketingets Finansudvalg, at i Fjor var Overskuddet 15 870 Kr. paa en Annonceomsætning paa 2,6 Mill. Kr., Indtægten ved Rabatten var ca. 120 000 Kr., det vil sige, at for at tjene disse 15—16 000 Kr. i Overskud maatte man have hele den Stab i Virksomhed.

Nu er jeg meget vel opmærksom paa, at man fra den højtærede Ministers og Administrationens Side mener, at dette Reklame- og Annoncebureau har skaffet Staten Fordele, der ikke lader sig se af Tallene. Det har nemlig skaffet den Fordel, at der er blevet økonomiseret med Annoncernes Plads ved Opsætningen og Affattelsen af dem; jeg tror endda, man regner med at have reduceret Udgifterne f. Eks. til Bekendtgørelserne om overordentlige Foranstaltninger med 25—30 pCt. Det er selvfølgelig et Argument. Men hvis man anslaaer Antallet af overordentlige Bekendtgørelser til en om Dagen — og i alt Fald haaber vi da slet ikke, at det bliver mere i Aar, i 1947—48 — altsaa 365 om Aaret, skulde det vist ikke være mere, end at en enkelt fiks Tjenestemand, indstillet paa at løse denne Opgave, kunde klare at se de Annoncer igennem, som Staten vilde anbringe, saadan at de fik den Form, som passede Staten som Køber af Annonceplads. Derfor kan den Argumentation, der vil opretholde Kontoen med Henvisning til denne Side af Sagen, efter min bedste Opfattelse ikke svare til, hvad der virkelig

er Forholdet. Skulde det virkelig være saadan, at det skulde være nødvendigt at opretholde et saa stort Kontor for en saa enkel Opgave?

Men dertil kommer en Ting, der efter min Mening er mere angribelig, nemlig at Staten ogsaa optræder som Sælger af Annonceplads gennem dette Bureau, idet den foretager en direkte Annoncetegning, sender Agenter ud, der tegner Annoncer til Det kgl. Teaters Program, til Aarbogen for den danske Fiskerflaade, til Landøkonomisk Aarbog og til Tidsskriftet „Folk og Værn“. Det er budgetteret, at der derved skulde indvindes en Provision til Bureauet paa 12 000 Kr., at man skal udbetale Annonceprovisioner til Akkvisitørerne paa 8 000 Kr. og paa den Maade skaffer Bureauet en Indtægt paa 4 000 Kr. Det forekommer mig, og jeg haaber, det maa forekomme en betydelig Del af dette høje Tings Medlemmer urimeligt, at Staten optræder paa denne Maade som Sælger paa Markedet af Annoncer.

Jeg kan ikke se, at der i det, der foreligger for os, er Motivering for Opretholdelse af dette Bureau. Det forekommer mig, at det ikke kan være rigtigt, at det skulde være nødvendigt at opretholde det af Hensyn til at faa Annoncerne i den for Staten gunstigst mulige Form hvad angaar Sparsommelighed og Udtryksmaade. Det kan ikke være rimeligt at opretholde Bureauet af Hensyn til den Opgave at sælge Annoncer til Det kgl. Teaters Program eller til Fiskeriaarbogen eller andre Publikationer, al den Stund det lige saa udmærket kan udføres af et hvilket som helst privat Firma, der ikke af den Grund behøver at udvide sin Stab med flere Kontorfolk og at udvide sine Lokaler.

Tiden er en saadan, at det vilde være meget nyttigt, om Staten begrænsede sin Virksomhed. I de offentlige Kontorer sidder Tjenestemændene undertiden ligefrem paa Skødet af hinanden, og saa opretholder vi dog et Kontor, der beskæftiger 16 Mennesker, og som har Lokaler, der er sat i Husleje til 5 000 Kr. for at indtjene 5 000 Kr. til Staten. Tiden er endvidere en saadan, at Befolkningen sukker efter at faa nedlagt nogle af de Institutioner, som ikke er særlig nødvendige. Det vilde utvivlsomt være rigtigt at imødekomme Befolkningen i alt Fald paa dette Felt. Det er ikke et meget betydningsfuldt Omraade at komme den i Møde paa — det er helt andre Institutioner, man først og fremmest ønsker afskaffet —, men det vilde dog i alt Fald være et Udtryk for, at man i dette høje Ting kan gaa den Vej, naar det er aabenbart, at det er vel motiveret.